

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. E. C.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. I. V., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **A. M.**, bývajúcej v S., zastúpenej opatrovníkom M., **o zaplatenie 2 456,34 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 C 73/2011, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2013 sp. zn. 3 Co 150/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo 14. februára 2012 č.k. 9 C 73/2011-63 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť v lehote 3 dní žalobcovi 1 161,78 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 13. októbra 2010 do zaplatenia; žalobu vo zvyšku (čo do zaplatenia 1 294,56 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 13. októbra 2010 do zaplatenia) zamietol. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodol tak po zistení, že účastníci konania 16. októbra 2003 uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorej predmetom bolo poskytnutie pôžičky vo výške 74 000 Sk (2 456,34 €), ktorá suma bola poskytnutá žalovanej od novembra 2002 do 16. októbra 2003 a ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť v splátkach po 1 000 Sk (33,19 €) mesačne od júla 2004. Keďže nebol určený deň splatnosti jednotlivých splátok, za deň zročnosti splátok považoval vždy posledný deň v mesiaci, v ktorom mala byť jednotlivá splátka zaplatená. Hoci žalovaná neuhradila žalobcovi žiadnu splátku, nestal sa splatným celý dlh z dôvodu, že v zmluve o pôžičke táto skutočnosť nebola uvedená; prvá splátka bola splatná 1. augusta 2004 a posledná splátka mala byť zaplatená 1. septembra 2010. Vzhľadom

na námietku premlčania vznesenú žalovanou, s poukazom na § 100 ods. 1, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka mal za to, že splátky zročné do 13. októbra 2007 v celkovej sume 1 294,56 € sú premlčané (za obdobie 39 mesiacov po 33,19 €), preto v tejto časti žalobu zamietol. Pokiaľ ide o ostatné žalovanou nezaplatené splátky na pôžičke v sume 1 161,78 €, v tejto časti žalobe s poukazom na § 657 Občianskeho zákonníka vyhovel a v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. žalobcovi priznal aj úrok z omeškania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. marca 2013 sp. zn. 3 Co 150/2012 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby v časti zaplataenia 1 294,56 € s 9 % úrokom z omeškania ročne od 13. októbra 2010 do zaplataenia, ako i vo výroku o trovách konania, potvrdil; žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne a úplne zistil skutkový stav veci, svoje rozhodnutie podradil pod relevantné ustanovenie hmotného práva, správne posúdil plynutie premlčacej doby vo vzťahu k jednotlivým splátkam a rozhodol v súlade s § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka, ak nepriznal veriteľovi premlčané právo na zaplataenie tých splátok, u ktorých uplynula trojročná premlčacia doba pred tým, ako bola podaná žaloba na súde. Rovnako za správne považoval aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k skutočnosti, že nemohlo dôjsť k prerušeniu plynutia premlčacej doby tým, že bolo vedené trestné stíhanie proti žalobcovi. Za vecne správny považoval aj výrok rozhodnutia prvostupňového súdu o trovách konania. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, lebo odvolací súd v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé. Namietal aj záver odvolacieho súdu o čiastočnom premlčaní ním uplatneného nároku; trval na tom, že námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná s k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade

v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania možno vyvodit', že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nakoľko v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcovi realizáciu jeho procesných práv.

Podľa názoru dovolateľa malo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom viesť predovšetkým nedodržanie postupu podľa § 157 O.s.p., keď odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd

Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolačný súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalobca v dovolaní naznačuje, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd k tejto námietke uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., dospel dovolací súd k záveru, že ide o procesne neprípustné dovolanie. Vzhľadom na to najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. februára 2014

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková